

Arrest

nr. 28 653 van 15 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), hen ter kennis gebracht op 16 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANHERCK, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 21 november 2008 komen verzoekers aan in België.

Op dezelfde dag geeft het HIT EURODAC-systeem aan dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden op 6 oktober 2008 in Hongarije.

Op 27 januari 2009 verklaart Hongarije zich expliciet akkoord met de terugname van verzoekers en bevestigt Hongarije dat verzoekers er op 2 oktober 2008 een asielaanvraag indienden.

Op 26 februari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op naam van en voor hun dochter, die ernstige medische problemen heeft.

Op 16 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers.

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van HONGARIJE toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 21/11/2008 blijkt dat betrokkene op 06/10/2008 in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend en de Hongaarse overheid heeft op datum van 23/01/2009 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Bij zijn interview zegt betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Hongarije. Zelfs na confrontatie met het positief resultaat van zijn vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac blijft betrokkene ontkennen dat hij in Hongarije asiel heeft gevraagd. Hij zegt wel dat hij onderweg naar België in Hongarije werd tegengehouden en dat hij er 15 dagen heeft vastgezeten. Betrokkene reisde samen vanuit Kosovo met zijn moeder, zijn vrouw en hun 4 minderjarige kinderen. Ook voor betrokkenes moeder en diens vrouw en kinderen is er een terugnameakkoord van Hongarije.

Betrokkene heeft Hongarije vrijwillig vertalen en is met zijn moeder en zijn gezin naar België gekomen waar hij op 21/11/2008 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Hij zegt dat hij naar België is gekomen omdat het merendeel van zijn familie hier in België gevestigd is. Ten eerste kan de door betrokkene aangehaalde verwantschap met die vermeende familieleden niet worden aangetoond. Voorts is betrokkene echter niet afhankelijk van de hulp van deze vermeende familie in België. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze vermeende familieleden zoals gedefinieerd in art2§i van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze vermeende familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art 15 van de Verordening.

Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten.

Hongarije heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zal

repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (2)

(...)"

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van **HONGARIJE** toekomt, met toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.16.1.e** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 21/11/2008 blijkt dat betrokkene op **06/10/2008** in **Hongarije** een asielaanvraag heeft ingediend en de **Hongaarse overheid** heeft op datum van **26/01/2009** ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Bij haar interview zegt betrokkene dat zij geen asiel vroeg in Hongarije. Zelfs na confrontatie met het positief resultaat van haar vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac blijft betrokkene ontkennen dat zij en haar gezin asiel hebben gevraagd in Hongarije. Betrokkene zegt dat ze onderweg vanuit Kosovo naar België werden tegengehouden en dat ze er 15 dagen hebben vastgezeten. Betrokkene reisde vanuit Kosovo naar België met haar man, hun 4 minderjarige kinderen en de moeder van haar man. Ook voor betrokkenes man, de 4 minderjarige kinderen en voor betrokkenes schoonmoeder is er een terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten.

Betrokkene heeft met haar gezin Hongarije vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 21/11/2008 asiel vroegen op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Zij zegt dat zij naar België is gekomen omdat haar echtgenoot hier veel familie heeft wonen.

Betrokkene verklaart dat zij een zus heeft die hier al 15 jaar in België woont maar dat het adres haar onbekend is. Zij verklaart verder dat ze geen familie heeft elders in Europa. Betrokkene behoort niet tot het gezin van deze familie zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat zij last heeft van hoofdpijn en rugpijn. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg totaal geen concrete aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen haar verhinderen om te reizen. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien **betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken**) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Hongarije (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. **In casu dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten.** Hongarije heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde **Hongaarse** autoriteiten. (2)

(...)"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stellen verzoekers dat de verwerende partij aanduidt dat België voor het onderzoek van de asielaanvraag niet verantwoordelijk is, dat deze op Hongarije zou rusten, in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 16, §1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003). Verzoekers menen dat artikel 51/5 louter procedureel is en in feite naar de internationale overeenkomsten die België verbindt, verwijst zoals de Verordening 343/2003. Dat het artikel 16, §1 van de voormelde verordening eveneens onder het hoofdstuk 'overname en terugname' hernomen wordt, dat het eveneens een louter procedureel artikel betreft dat enkel streeft naar de vraag van de verplaatsing van een asielzoeker eenmaal dat de verantwoordelijke lidstaat gekend is. Verzoekers menen dan ook dat de verwerende partij in huidig geval de juiste wettelijke grond waarop haar beslissing gegrond is, niet preciseert. Verzoekers gaan verder dat het loutere feit dat de Hongaarse staat op 26 januari 2009 ingestemd heeft met de herneming van verzoekers en van hun kind en dat een procedure van asielaanvraag in Hongarije nog steeds lopende is, niet voldoende is om hen toe te staan vast te stellen dat de staat degelijk bevoegd was om in fine over hun asielaanvraag te berechten. Verzoekers wijzen op arrest nr. 161.709 van de Raad van State van 7 augustus 2006 waarin het volgende vermeld staat:

"door zich te beperken de betwiste beslissing op de artikelen 51/5 van de wet van 15 december 1980 en op artikel 16.1.c van de voormelde verordening te gronden en te noteren dat de betrokkene reeds een asielaanvraag in Oostenrijk ingediend heeft en dat deze nog onderzocht wordt, de tegenpartij nalaat vast te stellen op welke wettige grond zij zich baseert om te achten dat Oostenrijk de voor de aanvraag verantwoordelijke staat is"

Verzoekers wijzen erop dat deze rechtspraak door een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens bevestigd werd (arrest nr. 125.659 van 6 april 2009). Concluderend stellen verzoekers dat de verwerende partij, door na te laten het artikel of de artikelen die de bevoegdheid van de Hongaarse Staat gronden te bepalen, de beschikkingen die het middel aanhaalt, geschonden heeft.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16, eerste lid, e van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische

autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag nu verzoekers reeds een asielaanvraag indienden in Hongarije en de Hongaarse autoriteiten ingestemd hebben met de terugname van verzoekers. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij, gelet op de bewoordingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, slechts aan te geven welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek en eventueel aan te duiden waarom zij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om, zelfs indien een andere lidstaat zich bevoegd verklaart om het asielverzoek te behandelen, zelf de aanvraag te onderzoeken (RvS 25 januari 2002, nr. 102.946). Uit de door verzoekers aangehaalde regels inzake de formele motiveringsplicht kan echter geenszins afgeleid worden dat de Belgische autoriteiten de juridische basis en de feitelijke gegevens dienen te vermelden die de Hongaarse overheden er toe brachten zich bevoegd te verklaren voor de behandeling van het asielverzoek. Het door verzoekers aangehaalde arrest van de vakantiekamer van de Raad van State (RvS 6 augustus 2006, nr. 161.709) kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, daar het arrest slechts een schorsingsmaatregel beveelt en verzoekers niet aantonen dat de Raad, op basis van de in dit arrest opgenomen redenering, vervolgens besloot tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 april 2009, waarover verzoekers stellen dat het de theorie gegeven in het voornoemde arrest 161.709 van de Raad van State bevestigt, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten te verduidelijken om welk arrest het gaat. Verzoekers geven immers een arrest nr. 125.659 op, een arrestnummer dat nog onbestaande is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is niet aan de Raad om te raden om welk arrest het zou kunnen gaan. Eveneens benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, zodat verzoekers argumentatie dienaangaande niet kan gevolgd worden.

Tevens moet er op gewezen worden dat volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State de motieven van de motieven en de motieven die evident zijn, niet dienen vermeld te worden (RvS 16 juli 2003, nr. 121.730, RvS 22 maart 2007, nr. 169.299) en dat verzoekers tijdens hun gehoor 'terugnameverzoek' van 23 december 2008 toegaven in Hongarije te zijn geweest en toegaven dat men daar hun vingerafdrukken heeft genomen en aldus bezwaarlijk kunnen voorhouden niet te weten waarom de Hongaarse autoriteiten zich bevoegd verklaarden om hun asielaanvraag te behandelen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het principe van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers stellen dat zij op 26 februari 2009 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag om machtiging tot verblijf wegens medische redenen op naam en voor rekening van één van hun dochters hebben ingediend en dat tot op heden nog geen enkele beslissing genomen werd, dat dit eveneens het geval is wat de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft, ingediend door de moeder van verzoekers, waarin verzoekers eveneens aangehaald worden. Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissingen de aanvraag om machtiging tot verblijf door hen ingediend (op naam en voor rekening van hun dochter) noch de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door de moeder (waarin verzoekers aangehaald worden) beogen. Zij menen bijgevolg dat de bestreden beslissingen het principe van de uitdrukkelijke motivering niet eerbiedigen.

Aangaande de motiveringsplicht wijst de Raad op wat reeds gesteld werd naar aanleiding van de bespreking van het eerste middel. Voorts heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat indien een overheid een beslissing neemt met betrekking tot de vaststelling van het land dat bevoegd is voor

de behandeling van een asielverzoek, zij tevens toelichting dient te verstrekken over het standpunt dat zij zal innemen met betrekking tot een aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden of dat zij op enigerlei wijze naar een dergelijke aanvraag dient te verwijzen.

Daar een asielaanvraag en een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden twee van elkaar onderscheiden aanvragen zijn, kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij lijken te menen dat de bestreden beslissingen de ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienden in rekening te nemen. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden, heeft geenszins tot gevolg dat het bestuur geen standpunt kan innemen omtrent de Staat die bevoegd is voor de behandeling van een eerder door deze vreemdeling ingediend asielverzoek en verhindert evenmin dat het bestuur vaststelt dat deze vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft en derhalve overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft geen schorsende werking. Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen, heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Waar verzoekers nog verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die de moeder heeft ingediend met verwijzing naar verzoekers, wijst de Raad erop dat het bestuur dienaangaande sowieso niet diende te motiveren nu de aanvraag niet gebeurde door verzoekers zelf en het resultaat van de aanvraag dus geenszins een invloed heeft op hun verblijfsstatus.

Verzoekers maken een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verzuimen verzoekers in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers menen dat voornoemd artikel van het EVRM hen recht geeft op eerbiediging van hun familielevens. Zij wijzen erop dat toen zij in België zijn aangekomen, zij sommige van hun familieleden teruggevonden hebben. Zij vervolgen dat zij ten gevolge van de discriminaties en verdrukkingen die zij in hun land hebben ondergaan, eindelijk weer een stabiele en rustige familiekring hebben kunnen scheppen, en dat deze gerustheid trouwens voor het herstel van het kind nodig is. Verzoekers menen dat zij krachtens artikel 8 van het EVRM recht hebben op respect voor hun privé- en familielevens. Vervolgens stellen zij dat de Belgische staat geen met dit artikel strijdige beslissingen mag nemen, behalve indien deze beslissing noodzakelijk is in het belang van de openbare veiligheid, gezondheid of goede zeden. Dat de Raad van State in arrest nr. 100.587 van 7 november 2001 geacht heeft dat *'dit criterium van noodzakelijkheid met zich meebrengt dat de inmenging op een onweerstaanbare levensbehoefte gegrond is en met name op een rechtmatig opgezocht doel geproportionaliseerd is; dat het bijgevolg voor de overheid van belang is aan te tonen dat zij de zorg gehad heeft voor een rechtmatig evenwicht tussen het beoogd doel en de ernstigheid van de schending van de rechten van de verzoekster op eerbiediging van haar privé- en familielevens'*. Verzoekers zijn van mening dat men alleen maar kan vaststellen dat het in casu niet het geval is, dat een terugkeer naar Hongarije of naar Kosovo meer dan een 'eenvoudige tijdelijke onderbreking' met hun naasten zou uitmaken, maar constitutief van een onaanvaardbare inmenging in hun privéleven zou zijn. Verzoekers menen dat de elementen van het dossier op henzelf de moeilijkheden aantonen die een uitdrijving uit Hongarije of uit Kosovo voor verzoekers met zich zou meebrengen. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker in België gekomen is met zijn moeder, die ernstige medische problemen heeft die haar ertoe zullen dwingen binnenkort gehospitaliseerd te worden en dat aan haar (moeder), wegens haar gezondheidstoestand en in tegenstelling tot verzoekers, geen beslissing werd betekend. Vervolgens stellen verzoekers dat de geneesheren van mening zijn dat de aanwezigheid van haar (moeder) familie voor haar onmisbaar is,

dat het voor haar dus noodzakelijk is haar familieleven te beschermen, hetgeen volkomen door de bestreden beslissing geschonden wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekers dus van mening zijn dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden, daar zij ten eerste in België naasten teruggevonden hebben en een terugkeer naar Hongarije of Kosovo meer dan een tijdelijke onderbreking met voornoemde naasten zou uitmaken maar een onaanvaardbare inmenging in hun privéleven, daar zij vervolgens eindelijk weer een stabiele en rustige familiekring hebben kunnen scheppen, en dat deze gerustheid trouwens voor het herstel van het kind nodig en daar ook nog voor de moeder van verzoeker, met wie zij samen België zijn binnengekomen, die ernstige medische problemen heeft en aan wie nog geen beslissing werd betekend, de aanwezigheid van haar familie onmisbaar is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het gehoor ‘terugnameverzoek’ van 23 december 2008 blijkt dat verzoekster bij de vraag of zij familieleden heeft in België antwoordt dat zij een zus S. heeft die al bijna 15 jaar in België woont doch dat voornoemde zus haar adres onbekend is. Ook blijkt uit voornoemd verhoor dat verzoekster aangeeft als specifieke reden waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen, het feit dat haar echtgenoot in België heel wat familie wonen heeft. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het gehoor ‘terugnameverzoek’ van 23 december 2008 van verzoeker dat hij opgeeft dat hij veel familie in België wonen heeft (ongeveer 50 families) en er vervolgens enkele opsomt waarvan één met de Belgische nationaliteit. Ook blijkt uit voornoemd verhoor dat verzoeker aangeeft als specifieke reden waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, het feit dat het merendeel van zijn familie hier in België gevestigd is.

De Raad wenst erop te wijzen dat verzoekers noch bij het indienen van hun asielaanvraag, noch in hun inleidend verzoekschrift aangegeven hebben een ‘gezin’ te vormen met voornoemde naasten, nog enige nadere uitleg hebben gegeven over een mogelijk ‘gezin’ dat zij zouden vormen met voornoemde naasten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij enkel aangaven hier familieleden te hebben (met opsomming van voornamen zonder echter verder specifieke gegevens), en omwille van de aanwezigheid van familieleden gekozen hebben om hun asielaanvraag in België in te dienen. Verzoekers halen echter niet aan ooit met één van de opgesomde familieleden een gezin te hebben gevormd. Zij brengen geen bewijzen aan dat zij met één of meerdere van de opgesomde familieleden in het verleden (noch in het heden) een gezin vorm(d)en. Het feit dat de familieleden in België aanwezig zijn en dat verzoekers hun naasten hebben teruggevonden, toont niet aan dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze niet aannemelijk gemaakt.

Ook ten aanzien van de moeder van verzoeker kan dezelfde redenering gemaakt worden. Immers blijkt nergens uit de asielaanvraag dat verzoekers menen een gezin te vormen met de moeder respectievelijk schoonmoeder. Enkel dient vastgesteld te worden dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun gehoor 'terugnameverzoek' van 23 december 2008 bij de vraagstelling 'andere nuttige informatie' melden dat het niet goed gaat met de gezondheid van de moeder respectievelijk schoonmoeder.

Daargelaten de vraag of de moeder van verzoeker eventueel een gezinslid vormt van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt:

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet en in de Verordening 343/2003/EG. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verklaart "de (schoon)moeder van verzoekers kreeg eveneens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en overdracht naar Hongarije". Zo verzoekers aldus een gezin vormen met de moeder van verzoeker, dan tonen zij op geen enkele wijze aan hoe de bestreden beslissingen een inmenging zouden kunnen uitmaken in het gezinsleven. Verzoekers worden niet gescheiden van elkaar, noch van hun kinderen, noch van hun (schoon)moeder daar Hongarije ingestemd heeft met de terugname van allen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn.

Verder kan de Raad evenwel niet inzien op welke wijze de bestreden beslissingen een inmenging van de overheid zouden uitmaken in het privéleven van verzoekers. Verzoekers beschikken immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en de bestreden beslissingen wijzigen hun verblijfstoestand niet. Artikel 8 van het EVRM kan ook niet beschouwd worden als een vrijgeleide dat toelaat de asiel- en immigratiereglementering naast zich neer te leggen.

Zelfs indien de bestreden beslissingen al zouden moeten beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het privéleven van verzoekers (quod non) dan nog moet vastgesteld worden dat deze 'inmenging' mogelijk is overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM. De tussenkomst van de overheid is immers zowel in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als in de bepalingen van de Verordening 343/2003/EG voorzien en is in een democratische samenleving noodzakelijk met het oog op de bescherming van het economisch welzijn van het land en de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. De Verordening 343/2003 leidt er immers toe dat voor elke asielzoeker duidelijk één land aangeduid wordt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van diens asielaanvraag. Op deze wijze wordt voorkomen dat een vreemdeling gelijktijdig of achtereenvolgens asielaanvragen indient die door verschillende landen dienen onderzocht te worden wat tot gevolg zou hebben dat de behandelingstermijn van een asielverzoek zou oplopen waardoor de asielzoekers langer in onzekerheid zouden gelaten worden en waardoor de beschikbare middelen per land ook zouden dienen aangewend te worden ten aanzien van een groter aantal personen, wat de kwaliteit van de opvang en begeleiding in de verschillende landen niet ten goede zou komen.

Bovendien strekken de bestreden beslissingen er niet toe het privé-leven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissingen houden enkel in dat België niet bevoegd is voor de behandeling van hun asielaanvragen. De betreffende beslissingen houden dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De

bestreden beslissingen hebben evenmin tot gevolg dat verzoekers definitief van hun in België verblijvende familieleden worden gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé-leven van verzoekers niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoekers nog stellen dat zij nu een stabiele en rustige familiekring hebben en dat gerustheid nodig is voor het herstel van het kind, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het gezinsleven op zich beschermt en niet de omstandigheden waarin een gezinsleven kan uitgeoefend worden.

Verzoekers maken met hun betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU